

## Arrest

nr. 276 333 van 23 augustus 2022  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN  
Atletenstraat 31  
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 april 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 12 oktober 2021 opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse moeder. Op 7 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 april 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.10.2021 werd ingediend door:*

*Naam: L. (...)*

*Voorna(a)m(en): C. (...) M. (...)*

*Nationaliteit: Suriname*

*Geboortedatum: (...) 1982*

*Geboorteplaats: (...)*

*R.R.:(...)*

*Verblijvende te : (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met zijn Nederlandse moeder, de genaamde L. (...), M. (...) M. (...) J. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.80.*

*Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)' Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Nederlandse moeder.*

*Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine of het land waar betrokkene het laatst heeft verbleven alvorens naar België te komen tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.*

*Er werden reeds eerdere aanvragen gezinshereniging ingediend nl. op 28.01.2020 en 11.08.2020 met weigeringen zonder bevel op 17.07.2020 en op 10.02.2021 op basis van onvoldoende bewijzen ten laste. Om aan te tonen dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon, legt hij de volgende nieuwe stukken neer:*

- Attest OCMW Stabroek dd 09.07.2021 op naam van de referentiepersoon en betrokkene waaruit blijkt dat zij niet gerechtigd zijn op enige vorm van financiële tegemoetkoming.*
- Rekeninguittreksels ABN-AMRO op naam van de referentiepersoon met overboekingen op naam van betrokkene periode september 2020 tot en met november 2020 en de maanden april, mei, juni en augustus 2021*
- Management Instituut Grondregistratie en landinformatie Systeem dd 02.07.2021, waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen onroerend goed bezit in Paramaribo, Suriname.*
- Verklaringen van de Inspectie Der Direkte Belastingen van Paramaribo, Suriname dd 22.07.2021 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat zij voor de jaren 2015, 2016, 2017, 2018 en 2019 geen zuiver inkomen heeft genoten.*
- Betaalspecificaties op naam van de referentiepersoon uitkering UWV vanuit Nederland.*
- Verzendbewijzen van geld via Suri-Change B V. over een periode an 2010 tot 2019.*

*Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst/ laatste land van verblijf financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.*

*Wat de financiële afhankelijkheid betreft zijn er wel degelijk bewijzen dat betrokkene geld heeft gekregen van de referentiepersoon in Suriname, maar aangezien betrokkene zijn onvermogen niet afdoende is aangetoond kan niet worden gesteld dat hij van deze stortingen afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien. Deze stortingen tonen niet aan dat betrokkene ten laste is van de referentiepersoon.*

*Als bewijs van onvermogen wordt er een attest van het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) dd. 02.07.2021 op naam van betrokkene voorgelegd, waaruit blijkt dat onderzoek in de openbare registers niet heeft uitgewezen dat enig onroerend goed of enig beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan betrokkene sedert zijn geboorte. Dit bewijs spreekt enkel over de stad Paramaribo en zegt verder niets over andere steden of delen van het land van herkomst of origine waarin betrokkene over eventuele eigendommen kon beschikken. Uit de aankomstverklaring blijkt dat betrokkene op 01.10.2019 het Schengengebied is binnen gereisd. Het voorgelegde attest werd opgesteld na vertrek uit land van herkomst dd 28.07.2020, aldus kan de relevantie van het attest niet worden vastgesteld. Niets sluit uit dat betrokkene zijn eigendommen heeft verkocht voor vertrek naar het*

buitenland. Hetzelfde geldt voor de verklaringen van de Inspectie der belastingen op naam van betrokkene, opgesteld op 22.07.2021 te Suriname betreffende de jaren 2016, 2017, 2018 en 2019. Het gegeven dat betrokkene sedert 22.10.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien betrokkene opnieuw niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor haar komst naar Schengen, en er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan huidige aanvraag gezinshereniging een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen.

**DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS."**

## 2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bezorgt verweerder de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verweerder weliswaar het administratief dossier heeft overgemaakt doch geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

*"Dat de bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.*

*Dat bijgevolg de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.*

*Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Staatssecretaris van migratie- en asielbeleid.*

*Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166.)*

*Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;*

*Dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;*

*Dat er in casu sprake is van een onjuiste en manifest gebrekkige motivering van de beslissing.*

*Verweerster is van mening dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40 bis §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet omdat:*

*“ Uit het geheel van de voorgelegde documenten opnieuw niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst/laste land van verblijf financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.*

*Wat de financiële afhankelijkheid betreft zijn er el degelijk bewijzen dat betrokkene geld heeft gekregen van de referentiepersoon in Suriname, maar aangezien betrokkene zijn onvermogen niet afdoende is aangetoond kan niet worden gesteld dat hij van deze storting afhankelijk was om in zijn levensonderhoud te voorzien. Deze storting tonen niet aan dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon.*

*Als bewijs van onvermogen wordt er een attest van het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem ( MI-GLIS) d.d. 02.07.2021 op naam van betrokkene voorgelegd, waaruit blijkt dat onderzoek in de openbare registers niet heeft uitgewezen dat enig onroerend goed of enig beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan betrokkene sedert zijn geboorte. Dit bewijs spreekt enkel over de stad Paramaribo en zegt verder niets over andere steden of delen van het land van herkomst of origine waarin betrokkene over eventuele eigendommen kon beschikken. Uit de aankomstverklaring blijkt dat betrokkene op 01.10.2019 het schengengebied is binnen gereisd. Het voorgelegde attest werd opgesteld na vertrek uit land va herkomst d.d. 28.07.2020, aldus kan de relevantie van het attest niet worden vastgesteld. Niets sluit uit dat betrokkene zijn eigendommen heeft verkocht voor vertrek naar het buitenland. Hetzelfde geldt voor de verklaringen van de Inspectie der belastingen op naam van betrokkene te Suriname betreffende de jaren 2016,2017,2018 en 2019.”*

*Deze motivering is manifest gebrekkig omwille van volgende redenen:*

- 1. Ten onrechte stelt verweerster dat het bewijs aangaande het bezit van onroerende goederen van het MI-GLIS enkel en alleen betrekking zou hebben op het bezit van onroerende goederen/zakelijke rechten op onroerende goederen in de Stad Paramaribo. Het is geenszins duidelijk waarom verweerster tot deze conclusie komt. Het document werd weliswaar afgeleverd te Paramaribo, omdat het MI-GLIS in Paramaribo is gelegen doch op het attest staat niet vermeld dat de bevindingen van het MI-GLIS enkel betrekking hebben op de stad Paramaribo. Op de website van MI-GLIS (<https://miglis.sr/verklaring-van-geen-onroerendgoed/#:~:text=De%20verklaring%20van%20geen%20onroerend,het%20recht%20van%20vruchtgebruik> ) staat duidelijk te lezen dat: “Een verklaring van geen onroerend goed een verklaring is waarmee u kunt aantonen dat u geen eigenaar bent van een onroerend goed of over enig zakelijk recht beschikt. Mocht op het moment van de aanvraag blijken dat er een onroerend goed of zakelijk recht op uw naam geregistreerd staat, ontvangt u geen “verklaring van geen onroerend goed”, maar een C-blad.”*

*De opzoeken gebeuren aan de hand van een ID-nummer en onroerende goederen in Suriname worden dus geregistreerd op naam.*

- 2. Ten tweede staat op het attest zeer duidelijk vermeld dat verzoeker nooit een onroerend goed/beperkt zakelijk recht op een onroerend goed heeft gehad vanaf de geboorte tot heden. Het is dan ook fout te suggereren dat verzoeker eigendommen zou hebben verkocht voor zijn vertrek uit Suriname.*

*Reeds in de vorige weigeringsbeslissing van 10/02/2021 motiveerde verweerster dat aangezien het attest van geen onroerend goed werd afgeleverd NADAT verzoeker Suriname had verlaten het niet uitgesloten was dat verzoeker eventuele onroerende goederen zou hebben verkocht voor hij Suriname had verlaten. Vandaar dat verzoeker in huidig attest expliciet heeft laten bepalen dat hij nooit onroerende goederen in Suriname heeft gehad ( met name vanaf geboorte tot heden). Deze uitleg werd ook gedaan in de begeleidende brief van de advocaat van verzoeker d.d. 06/10/2021 die aan de gemeente Stabroek werd afgegeven, doch waarop inhoudelijk door verweerster niet wordt geantwoord ( stuk 2).*

3. *Verzoeker verliet Suriname op 1/10/2019. Verzoeker begrijpt dan ook niet waarom verweerster de documenten van de belastinginspektie als "irrelevant" afdoet voor de jaren 2016-2019, meer nu het net in die periodes was dat verzoeker gelden van zijn moeder ontving. De geldtransacties zelf hebben betrekking op de periode 2010-2019. Er werden op regelmatige basis aanzienlijke bedragen overgemaakt en dit over een lange periode, met name 9 jaar."*

3.2 Verzoeker voert aan dat de motivering van de bestreden beslissing manifest gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen. Zodoende moet de betrokkene met kennis van zaken kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt vast dat verweerder, met verwijzing naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet, heeft geoordeeld dat verzoeker niet aantoonde ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst alvorens naar België te komen. Verzoeker heeft volgens verweerder immers niet voldoende aangetoond dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was. Als bewijs van zijn onvermogen legt verzoeker een attest van het Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) van 2 juli 2021 neer, waaruit volgens verweerder blijkt dat aan verzoeker geen enkel onroerend goed, gelegen in Paramaribo, is overgedragen sinds zijn geboorte. Verweerder voegt hieraan toe dat dit attest niets zegt over andere steden of delen van het land. Ook acht verweerder het niet uitgesloten dat verzoeker zijn eigendommen heeft verkocht voor vertrek naar België.

Dit motief wordt manifest betwist door verzoeker. Volgens verzoeker stelt verweerder verkeerdelijk dat dit attest enkel betrekking heeft op onroerende goederen gelegen te Paramaribo. Het attest is weliswaar afgeleverd te Paramaribo, omdat het MI-GLIS daar gelegen is, doch dit attest beperkt zich niet enkel tot onroerende goederen gelegen te Paramaribo. Op het attest staat immers niet vermeld dat de bevindingen van het MI-GLIS enkel betrekking hebben op de stad Paramaribo.

Het voormelde attest, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, luidt als volgt:

*"De bewaarder verklaart bij deze, dat uit onderzoek in de openbare registers, voor zover kon worden nagegaan, niet is gebleken dat vanaf de geboorte tot heden enig onroerend goed of een beperkt zakelijk recht ten name van onderstaand genoemde persoon staat geregistreerd.*

Naam: L. (...) C. (...) M. (...) Geboortedatum: (...) 1982

Geboorteplaats: Paramaribo Id.nr.: (...)

Adres: (...)”

Zoals verzoeker terecht opmerkt, blijkt uit dit attest niet dat dit enkel en alleen betrekking zou hebben op de plaats Paramaribo. Het feit dat het attest is opgesteld te Paramaribo, impliceert niet automatisch dat dit attest enkel iets zegt over die stad en niet over de andere steden of regio's van Suriname. Net zoals verzoeker, ziet ook de Raad niet in op basis van welke feitelijkheden verweerder tot de conclusie is gekomen dat dit attest enkel spreekt over de stad Paramaribo en verder niets zegt over andere steden of delen van Suriname.

Ook waar verweerder in de bestreden beslissing stelt dat niet is uitgesloten dat verzoeker zijn eigendommen heeft verkocht voor zijn vertrek naar België, is het motief gebaseerd op een verkeerde interpretatie van de voorgelegde stukken. Zoals verzoeker terecht aanvoert, vermeldt het attest duidelijk dat hij sinds zijn geboorte tot heden (zijnde 2 juli 2021) over geen enkel onroerend goed of beperkt zakelijk recht heeft beschikt. Op geen enkele wijze blijkt dat verweerder ervan uit mag gaan dat verzoeker eventueel een onroerend goed in Suriname bezat dat hij heeft verkocht voor zijn komst naar België. Het motief van verweerder is aldus gestoeld op een foutieve beoordeling van de feitelijkheden die verzoeker heeft aangebracht. De materiële motiveringsplicht is geschonden in het licht van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 april 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

#### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN